

Het Friese kwartet en het geheim van de graancirkels

Eerste druk, 2013
© 2013 Jolling Luinenburg

ISBN: 9789048430895
NUR: 284

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer
www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

*Het Friese kwartet
en het geheim van de graancirkels*

Jolling Luinenburg

Ik draag dit boek op aan mijn vrouw Gerda en mijn moeder.

Van deze auteur verscheen eerder:

Het Friese kwartet en het geheim van de Lutine, ISBN 9789048415885

Het Friese kwartet en het logboek mysterie, ISBN 9789048418916

Hoofdstuk 1 Een vreemde nachtelijke gebeurtenis!

Karen en Crystal liepen druk pratend door de Dorpsstraat in het dorp Oost-Vlieland. Karen was een tiener met bruin haar. Ze had, net als Crystal, een goede neus voor spoorwerk. Karen viel op omdat ze niet zelden voorvoelde wat er te gebeuren stond. Crystal was blond en ook zij had een goede neus voor spoorwerk. Zij vormde met Karen de helft van het Friese kwartet. Crystal zei: 'Hé, dit jaar hebben we voor het eerst een normale zomervakantie. En we hebben nog ruim vier weken vakantie.'

Haar vriendin Karen antwoordde: 'Ja, bijna. We kregen nog wel met die journalist te maken, die zelf op vakantie was, maar ons uit dat tijdschrift herkende.'

'Ja, dat is waar. Ons laatste avontuur was trouwens ook niet mis! Ik hoop zo iets nooit weer mee te maken. Het was net even te gevaarlijk!' zei Crystal.

'Dat was wel zo, maar toch vind ik het wel spannend om wat te beleven. De meeste mensen maken vrijwel nooit iets mee. Hoe gek je het ook mag vinden, ik beleef liever iets gevaarlijks van tijd tot tijd, dan helemaal niets,' zei Karen. Crystal knikte instemmend.

'Hé kijk, dat lijkt wel een uitverkoop van boeken daar!' zei Crystal. Er was braderie in het dorp en veel mensen, ook onze vrienden, liepen nieuwsgierig langs de verschillende stands. Even later stonden ze voor een lange tafel waarop diverse boeken lagen, die flink waren afgeprijsd.

'Dit neem ik mee!' riep Karen uit. Ze hield een pocketboek vast dat als titel droeg: 'het Roswell incident'. 'Dat is een interessante titel, vind je ook niet?' vroeg Karen.

'Ja, dat is zeker een interessante titel. Wedden dat de jongens hierin geïnteresseerd zijn!' zei Crystal.

'Daar hoeft ik niet om te wedden. Dat weet ik zo wel,' antwoordde Karen lachend.

Die jongens waren John en Peter. Zij vormden met Crystal en Karen het Friese kwartet. Met zijn vieren hadden ze twee grote avonturen op

het Friese Waddeneiland Vlieland beleefd. In het eerste avontuur was er een bende goudsmokkelaars opgerold. Deze kerels hadden goud uit het wrak van de Lutine gestolen.

In het tweede avontuur hadden ze met een gevaarlijke bende te maken gehad. In dat avontuur had een logboek en een ingenieur een belangrijke rol gespeeld. Als Karen eens wist wat hen nu boven het hoofd hing! Het was nog maar de vraag of ze dan niet liever voor iets saais had gekozen...

Karen kocht de pocket en vervolgens gingen ze naar kampeerterein Stormemelk. De jongens waren bij de tenten gebleven.

‘Dag dames, komen jullie klagen over het gebrek aan avontuur van deze zomer tot dusver?’ vroeg John plagend. John was een stevige knaap die er toe neigde om af en toe de leiding te nemen. Hij had evenals de meisjes een goede neus voor speurwerk.

‘Welnee joh, wij komen misschien wel met eentje!’ antwoordde Karen.

‘Wat bedoelde jij, Karen?’ vroeg Peter. Karen greep in de zak van haar jas die ze nog steeds aan had, en haalde de pocket tevoorschijn. Peter hield er van om een grap te maken en hij kon ook heel nuchter uit de hoek komen.

‘Wat vinden jullie van deze titel?’ vroeg ze, terwijl ze het boekje aan de jongens overhandigde.

‘Het Roswell incident,’ las John hardop. Vervolgens bladerde hij kort door de pocket. Peter keek uiteraard mee. Het was voor Crystal en Karen duidelijk dat de jongens geïnteresseerd waren.

‘Dit is interessant!’ mompelde John. Onze vrienden hadden belangstelling voor ufo’s. Zij wisten dat wat er bij Roswell gebeurd was, min of meer het begin van de ufo-geschiedenis vormde. In elk geval voor wat de moderne geschiedenis betrof.

‘Die hele ufo-toestand begon toch in 1947, niet waar?’ vroeg Peter.

Karen antwoordde: ‘Ja, dat klopt. In de buurt van Roswell stortte een ufo neer.’

Crystal voegde er aan toe: ‘Er was toch een heel gedoe met die ufo? Beweerde het leger niet dat het slechts om een weerballon ging?’

‘Ja, zoiets,’ bromde John.

‘Wat bedoel je, John?’ vroeg Karen.

John keek nog eens naar het pocketboek en verklaarde toen: ‘Kijk, wat ik er over gelezen heb, is dat het leger eerst een verhaal aan de pers gaf over een buitgemaakte vliegende schotel. Toen kwamen ze echter al snel met een verhaal over een weerballon op de proppen. Dat vind ik machtig vreemd. Ik ben trouwens niet de enige, want ze zijn nog steeds aan het uitzoeken wat er precies gebeurd is.’

‘Ik zou daar zelf wel eens een kijkje willen nemen!’ zei Peter.

‘In New Mexico?’ vroeg Crystal verbaasd.

‘Ja, waarom niet? Roswell ligt nu eenmaal niet op ons paradijselijke eiland, Vlieland,’ zei Peter nuchter.

‘Hoe wil je dat dan betalen en wat denk je er te vinden?’ vroeg Crystal opnieuw.

‘Na onze vorige avonturen is geld niet echt een probleem meer,’ begon Peter. Hij dacht even na en vervolgde toen: ‘Lijkt het jullie niet wat om eens voor ufology te spelen?’

‘Je idee is niet zo gek, maar we moeten nog een paar jaar geduld hebben wat het geld betreft. Dat is immers vastgelegd. Ik denk trouwens dat we wat dat laatste betreft wel een oplossing zouden kunnen vinden,’ zei John. Hij had wel weer zin in een stuk avontuur... Dat gold uiteraard ook voor zijn vrienden!

‘Ik ga intussen deze pocket eens doorsnuffelen. Je weet maar nooit op wat voor ideeën we nog komen!’ zei Karen.

Vier tieners verlieten de camping via de duinovergang bij de Bolder. De Bolder was een gezellige gelegenheid waar je terecht kon voor een warme hap en een drankje. Van tijd tot tijd waren er ook optredens van bands. Onze vrienden hadden besloten een avondwandeling te maken. Het weer was schitterend. Af en toe dreef er een mooi-weerwolkje over en het was helder.

‘Wat kun je Terschelling goed zien liggen,’ zei Karen.

‘Ja, en de vuurtoren van Terschelling, de Brandaris, is ook goed te zien,’ zei Crystal.

‘Ik vraag me af of men op de Brandaris wel eens ongewone verschijnselen ziet,’ zei John.

‘Die zou je net zo goed vanaf het Vuurboetsduin moeten kunnen zien,’ zei Peter nuchter.

‘En ook wel van lager gelegen plekken, zolang je zicht maar niet door boomtoppen of wat dan ook gehinderd wordt,’ zei Crystal.

Onze vrienden lieten ongewone verschijnselen voor wat ze waren, en liepen stevig door.

‘Hoe ver gaan we?’ vroeg Crystal.

‘Het Posthuis,’ zei Peter met een grijns.

‘Grapjas, dat is zo’n twee uur lopen,’ zei Karen.

‘Bij hotel Seedyun de duinovergang over en dan richting bos,’ stelde John voor. Dat zagen ze wel zitten. Ze liepen over de Badweg en op een gegeven moment kwamen ze in de buurt van de ijsbaan. Plotseling huiverde Karen en ze zei: ‘Br. Dit is niet ver van de plek waar we echt in de problemen kwamen vorig jaar.’

Dat wisten ze maar al te goed, want dat avontuur liep in feite maar op het nippertje goed af.

‘Ik heb een idee, laten we in het dorp even een terrasje pakken en dan tegen de tijd dat het donker wordt, naar de vuurtoren gaan. Dan kunnen we zien hoe het licht van de vuurtoren aangaat en genieten van het uitzicht,’ zei Peter.

Zijn idee viel meteen in goede aarde en ze verlieten de omgeving van de ijsbaan.

‘Kijk, hij begint te branden!’ zei Crystal toen ze halverwege het pad naar de vuurtoren waren, dat vanaf de Willem de Vlaminghweg begon. Ze stonden allemaal stil en keken met bewondering naar het verschijnsel. Enige tijd later was het donker. Ze zagen hoe het licht van de vuurtoren over het groen van het bos trok.

‘Wat mooi!’ zei Karen bewonderend. Het was een prachtig gezicht. Dat vond Peter ook, maar net als veel mensen had hij de neiging om naar de nachtelijke hemel te kijken. Hij verwachtte uiteraard de nodige sterren te zien, want het was immers helder en de wolkjes waren verdwenen.

Wel, aan sterren ontbrak het niet, maar...wat voor de drommel was dat? Hij zag een lichtverschijnsel dat veel op een parachute leek, die aan de bovenkant veel openingen had. Het geheel bewoog zich een beetje van links naar rechts en weer terug. Stond er verderop het Vuurboetsduin iemand met een zaklamp te spelen? Zo ja, kon een zaklamp zo’n effect geven?